

Establir estructures socials/d'estat per a una lliure fraternitat (4)

written by Santiago Marimón | 21 de març de 2018

Un matrimoni no queda establert en dir el "Sí", sinó després, quan se signa un document formal *ad hoc* i consta en registre *ad hoc*. Un infant no és ciutadà en néixer, sinó quan el pare el registre en entitat *ad hoc*. Que ho signi el pare no és demostració de masclisme, és exercici de realisme humà: la mare s'està reposant de la tasca feixuga indispensable, parir-lo, i una llevadora ja ha dit que ha nascut viu. La feina decisiva la fan dues dones, la que socialment compte: un home. La regla de la majoria tampoc serveix. Una persona no deixa de ser ciutadà o ciutadana quan un metge declara que ha mort, sinó quan així s'ha fet constar en un registre, un altre registre també *ad hoc*, també establert per llei. El mateix li passa a Catalunya: ni serà independent, ni començarà a ser una sòlida república amb una DUI; sols ho començarà a ser quan una Constitució de la República Catalana que expliciti com s'exerceix la fraternitat, sigui aprovada pel Parlament de Catalunya, l'hagin votat favorablement una majoria de "ciutadans de Catalunya!" (famosa expressió dita per un president sota lleis 100% franquistes però ara segrestada per "ciutadans d'Espanya") i l'hagi reconeguda, com a mínim, un Estat de la Unió Europea i/o de l'ONU. Els bons brindis no es fan al sol, ni tots sols, ni abans d'hora, es fan després de comprar, cuinar, comprovar amb tercers que s'ha cuinat bé i omplert les copes amb vins acreditats.

El primer objectiu polític i col·lectiu a curt termini és assolir que més d'un 55% de ciutadans censats a Catalunya vulguin votar favorablement en un referèndum de la Constitució de la República Catalana, que haurà d'incloure unes clàusules transitòries fins a assolir una efectiva i prou sòlida

independència ($\neq$ trencament). Convé un 5% de marge per compensar el que farà un Estat espanyol amb recursos, sense escrúpols i amb aliats, que sap que ara estem en un 47,5%.

Repúbliques n'hi ha moltes: soviètiques, feixistes, dictatorials o democràtiques amb reis o reines com cap d'estat. (Les darreres representen un 60% a la Commonwealth). En tot cas, avui, en plena societat de la informació, qui pot desplegar, organitzar i donar compte de com s'exerceixen els valors republicans no són sols els partits polítics o els aparells i entitats de l'Estat, són també les entitats socials promogudes per governs o per la iniciativa privada, de forma individual o col·lectiva. A Catalunya o la governança efectiva –no sols la formal– torna a respondre al model històric dels “3 braços”, que avui representen el Parlament/govern, els Ajuntaments i la societat civil auto organitzada específicament per a un estat social i de dret, o la praxi de Felip V seguirà present. El primer àmbit d'acords, fusions o aliances entre partits polítics i amb el món associatiu polític i/o cultural hauria de ser ara per clarificar com es volen articular els “3 braços” i com s'aplicarà i desenvoluparà la fraternitat. Aquí parlaré d'estructures socials per a la Catalunya-estat, regides pel dret públic o el privat, però amb objectiu i ètica de “fer país” amb cohesió social. No es pot “fer país”, i menys “fer república”, sense polítiques nacionals, concretes i estructurades, de fraternitat. Em referiré també a estructures socials de què n'he parlat en tres anteriors “Opinions” a l'Unilateral. (Per aquest motiu hi ha un 4 en el títol de la present “opinió”).

La manipulació que s'està fent del llenguatge, inclosa la perversió d'aplicar-la per portar adversaris polítics a la presó, aconsella que la primera estructura social, d'estat, sigui un *Diccionari de la República Catalana (DRC)*, que hauria de definir paraules i acrònims. Aquí faré propostes però crec que, fins que no hi hagi un diccionari acreditat i socialment assumit, cada formació/coalició política hauria de fer el seu

propi diccionari; recordant que en tots els diccionaris una mateixa paraula pot tindre diverses accepcions, que els bons diccionaris numeren. En el *Gran Diccionari de la llengua catalana* hi ha paraules amb més de vint accepcions. També mitjançant acrònims definits com es fa amb els estàndards de la informàtica per a ser precisos en les telecomunicacions. No tindríem ni mòbils ni Història Clínica Compartida a Catalunya (HCCC) sense estàndards. Comencem: Catalunya serà una **NRIF** = **nació** acotada per una geografia i una història concretes, compromesa formalment amb els valors **republicans**, que exercirà de forma **independent** la seva **fraternitat** amb altres pobles i nacions amb els quals la seva ciutadania vol seguir-hi vinculada. La ciutadania disposarà, primer lliurament després formalment, del proposat Document d'identitat de doble nacionalitat (**DI2N**) (vegeu la meua [Opinió a l'Unilateral de 7/2/2018](#)) que es podria també qualificar de "Targeta de fraternitat catalana" (**TFC**) i proposar que la sol·licitin ja ara tots aquells que vulguin donar suport a formulacions de la fraternitat dels ciutadans de Catalunya amb altres pobles o grups socials, concretades d'acord amb diccionari acreditat i valorades econòmicament. La Catalunya-NRIF disposaria d'un Consell de la República dels tres braços (**CR3b**), com a segona càmera complementària del Parlament, destinat a promoure i vetllar per l'exercici dels tres valors republicans –llibertat, igualtat i fraternitat–, per part del govern, de les associacions i entitats que rebin finançament públic o dels grups de ciutadans formalment identificables per l'objectiu dels tres valors (vegeu [Opinió d'11/8/2017](#)). És a dir, un **CR3b** responsable d'assolir ser també un efectiu **CR3bx3v**. El valor de la fraternitat no es pot mesurar i acotar sols amb paraules, caldrà posar-hi i quantificar-hi temps de voluntaris i posar-hi diners concrets, a disposar en temps concrets. Per administrar-los pot ser útil un Banc de la Fraternitat Catalana (**BFC**), un banc que gestioni no sols temps i diners aportats voluntàriament pel "ciutadans de Catalunya", sinó també la part dels impostos recaptats que el govern s'hagi compromès a aplicar, mitjançant un pla específic de

fraternitat, que consti en el corresponent pacte de govern entre les formacions polítiques que l'integrin i s'hagi aprovat pel Parlament de la República. Una dinàmica a explicitar en la Constitució aprovada pels ciutadans de Catalunya. Banc que podria ja establir-se amb seu provisional a Brussel·les i/o a Ginebra per administrar fons que l'actual "inquisició espanyola" ja ens sostrau en la seva guerra, pública i soterrada, contra els valors republicans. El BFC podria tenir dos àmbits de la fraternitat ben diferenciats. El de l'exercida amb diners, monetària, el **BFC(M)** i el de l'exercida mitjançant el temps de voluntariat, el **BFC(TV)**. Les dues branques del BFC amb prou transparència i auditories, però el BFC(M) tutelat per autoritat pública *ad hoc*. A Espanya ja existeix l'Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal (AIREF). Fa poc (28/2/18) el seu president denunciava que "les necessitats de finançament de les Comunitats (Autònomes) no es calculen des de fa vint anys i les dels Ajuntaments es fan amb dades dels anys vuitanta". S'hauria d'establir ja una Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal per a la Fraternitat en la República de Catalunya, la **AIReFFeRC**, que, per aportar "aire fresc" comenci a explicitar i quantificar els seus criteris, diferenciant-los per etapes. 1a: per establir pautes per a tots els impostos, inclosos els que ara administra l'Estat espanyol. 2a: per concretar les propostes que s'hauran de pactar amb Espanya, en una ineludible etapa transitòria. 3a: per a una República lliure a Europa i tan independent com explícitament fraternal amb tots els membres de la UE, sense trencar amb cap. Concretant, per a cada etapa, criteris i xifres que podrien respondre a un model que distingeixi entre tres espais ciutadans diferents de fraternitat (vegeu [Opinió a l'Unilateral de 7/2/2018](#)).

Cal que es doni un missatge clar i quantificat a tothom. Ben sincer pels qui avui encara no voten independència. El missatge és: la llibertat que tu no vols i la fraternitat que no ens deixa organitzar l'actual Estat espanyol, agrairan exercir-la els teus fills i néts, si tu vols educar-los en els

tres valors republicans, pensis el que pensis avui de les relacions Catalunya-Espanya. Un missatge també en forma de compromisos. Una possibilitat seria afegir dues o tres lletres a la proposada “Targeta de fraternitat catalana” (**TFC**), que permetin identificar l’espai amb què es vol exercir la doble fraternitat. Per exemple, una TFCExt voldria dir que el ciutadà o ciutadana de Catalunya, titular de la targeta, ha expressat que vol que una part dels seus impostos vagin a alguna entitat social d’Extremadura, la Comunitat Autònoma amb PIB per càpita més baix d’Espanya; així com, que el proposat **CR3bx3v**, li donarà compte de com ho ha fet. Una informació que haurà estat auditada per la AIREFFRC. Altre exemple: una TFCRDC expressaria que una part dels impostos pagats pel seu titular aniran a la República Democràtica del Congo, un dels deu països més pobre del món que viu, segons l’ACNUR, en situació d’emergència humanitària. Aquesta organització de l’ONU podria certificar quina quantia d’impostos recaptats a Catalunya hagi rebut aquesta república. En aquest cas concret, serà oportú que per part del Consell de la República –el CR3bx3v– se li precisi que potser no aniran exclusivament destinats als ciutadans d’aquesta república africana amb la qual es vol solidaritzar, sinó també als refugiats que està actualment acollint el Congo procedents d’altres països (mig milió de persones). Establim ja aquestes estructures socials/d’estat per la lliure fraternitat ... i que algú s’atreveixi a dir en el Parlament de Catalunya o el de Madrid que els “indepes” catalans, o els nostres líders, som uns sediciosos egoistes que menyspreem els sentiments genètics de fraternitat que molts dels “altres catalans” tenen respecte dels seus països o regions d’origen.

Aquestes estructures d’estat per a la lliure fraternitat no poden ser mera tramoia teatral, han de ser efectives i assumides per tota la ciutadania. Oblidem la “república del brindis i el bla, bla, bla”. Per assolir-ho, tenint, a més, també present els actes i paraules que avui són objecte de persecució policial i d’empresonament judicial, crec adient

establir ja una “Fundació Internacional per a la Promoció de la Fraternitat Catalana i Republicana” (**FIPFraCaR**), regida per lleis catalanes (21/1985 i 4/2008) i directives europees (vegeu [Opinió a l'Unilateral de 7/2/2018](#)). Una fundació, que ara proposaria tingui una seu central provisional a Brussel·les, Estrasburg o Ginebra i una seu documental i per a reunions a Montserrat. Ubicacions que proposo no sols per raons òbvies de seguretat i internacionalització, sinó també perquè són ciutats on s’ha reflexionat i exercit la fraternitat des d’una històrica diversitat, i Montserrat pel seu lideratge en la capacitat, demostrada arreu, que aporten la meditació i el cant gregorià a l’empatia i a la salut mental. Una fundació sotmesa al dret privat, una ONG amb membres del patronat aportats majoritàriament per la Taula del tercer sector, més altres designats pel Parlament i les Diputacions. Fundació destinada a definir un codi de compromisos i pràctiques d’efectiva fraternitat, així com per avaluar les accions que diguin exercir administracions públiques o entitats, associacions o empreses privades; sense descartar iniciatives endegades per la mateixa Fundació. Un codi que permeti establir qui podria ser qualificat i valorat com a “Entitat Compromesa amb la Fraternitat Catalana” (**ECoFraC**), un qualificatiu que acrediti la proposada fundació **FIPFraCaR**. Una acreditació que l’entitat, a més de determinades pràctiques ètiques, també hi contribueix, com a tal i fomentant-ho entre el seu personal; fent aportacions econòmiques o de temps voluntari als bancs de la fraternitat proposats més amunt: **BFC(M)** i **BFC(TV)** i a promoure, amb compromisos concrets, la també proposada “Targeta de fraternitat catalana” (**TFC**).

Comencem ja. Crec que si un 50% de ciutadans, majors d’edat, disposéssim ja d’una acreditada TFC, tindríem assegurat guanyar el referèndum de la Constitució de la República de Catalunya, vinculada lliurament –d’igual a igual– amb Espanya o independent del seu Regne. En tot cas, si Catalunya pogués mostrar internacionalment que, en l’àmbit de la fraternitat

republicana, ja és un “Pilar europeu de drets socials” (U.E. Gotemburg. Nov. 2017) segurament *otro gallo nos cantara*.

Pregunta final: per avançar-hi, què pot resultar més efectiu: un “*Consejo de la fraternidad entre la ciudadanía de la península ibérica*” (**CFCPI**) promogut per la *Taula del Tercer sector* de Catalunya per ser assumit per partits de Catalunya independentistes (però no sotmesos a la darrera assemblea) i federalistes (però no sotmesos al *todo Madrid*), o els debats i documents resultants del ja endegat «*Congrés Participatiu Catalunya i Futur?*». Millor: intentar les dues vies.